

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové v právní věci

žalobkyně: **L. H. N.**, nar.
bytem V.
P.
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3,
Praha 4 – Nusle, pošt. schr. 155/So

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2016 č. j. MV-64014/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-64014-6/SO-2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 3. 2016, č. j. OAM-11153-18/TP-2015 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-64014-6/SO-2016, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 3. 2016, č. j. OAM-11153-18/TP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podaná dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne 11. 5. 2015 podané na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a to tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky dle § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, tj. že by důvodem žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo společné soužití žalobkyně v postavení zletilé nezaopatřené osoby s cizincem (matkou žalobkyně), jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Z podkladů řízení správní orgán I. stupně vzal za prokázané, že žalobkyně studuje od roku 2015 obor účetnictví na Technologické střední škole polytechnické ve městě Hanoji ve Vietnamu a její studium bude probíhat i v budoucnosti až do roku 2017, tj. do řádného ukončení jejího studia. Správní orgán I. stupně zvážil, že pokud by žalobkyně předčasně ukončila své současné studium ve Vietnamu za účelem příjezdu do České republiky, přestala by splňovat další podmínku citovaného zákonného ustanovení, a to podmínku nezaopatřenosti. Současně správní orgán I. stupně ze skutkových zjištění vyvodil, že nelze přihlídnout ani k dalšímu důkazu doloženému žalobkyní, a sice k potvrzení ze dne 8. 2. 2016 o zařazení žalobkyně do jazykového kurzu výuky českého jazyka v rozsahu 12 týdnů s datem zahájení od 1. 3. 2016 organizovaném na území České republiky, podmíněné předložením potvrzení o trvalém pobytu v České republice. Správní orgán vyloučil toto potvrzení jako důkaz nezaopatřenosti žalobkyně, neboť tříměsíční jazykový kurz není možné považovat za pokračování aktuálního studia oboru účetnictví ve Vietnamu a současně jej nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 12 až § 15 zákona č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře. Shledal proto, že jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že na území České republiky pobývá matka žalobkyně na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 19. 12. 2014, přičemž otec žalobkyně nemá na území České republiky realizovaný žádný pobyt. Žalovaná dále vyšla ze zjištění o aktuálním studiu žalobkyně ve Vietnamské

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

socialistické republiky a dále z dokladu o možném studiu v České republice, který byl vydán 14. 10. 2015 Střední odbornou školou cestovního ruchu s.r.o. v Pardubicích, ze kterého vyplývá, že žalobkyně bude přijata na základě přihlášky do prvního ročního denního studia od 1. 9. 2016, pokud předloží potvrzení o trvalém pobytu v České republice. Žalovaná dále z pohovoru se žalobkyní, který provedl správní orgán I. stupně také zjistila, že žalobkyně neumí jazyky, nikdy nebyla v zahraničí a v České republice se bude učit jeden rok český jazyk a poté zde bude studovat. Žalovaná vzala v potaz i potvrzení ze dne 8. 2. 2016 o zařazení žalobkyně do jazykového kurzu výuky českého jazyka v rozsahu 12 týdnů od 1. 3. 2016.

4. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vypořádávala s odvolacími námitkami žalobkyně.
5. Žalobkyně v odvolání namítala, že Ministerstvo vnitra překročilo svou pravomoc, když žádost žalobkyně zamítlo dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv toto ustanovení nepřipouští žádný rozšiřující výklad, kterým by mohlo Ministerstvo vnitra rozšiřovat zamítnutí žádosti i na nesplnění podmínek podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Namítala, že rozhodnutí ministerstva je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě čeho ministerstvo dospělo k závěru, že její studium ve Vietnamské socialistické republice brání ve sloučení rodiny v České republice. Samo Ministerstvo vnitra došlo k závěru, že žalobkyně je stále nezaopatřenou osobou a touto osobou byla i ke dni vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti.
6. Žalovaná k uvedeným odvolacím námitkám poukázala na znění ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého byla žádost žalobkyně zamítnuta, s tím, že toto ustanovení směřuje i na nesplnění podmínek podle § 66 citovaného zákona, přičemž z ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona vyplývají podmínky, které musejí být splněny kumulativně. Žalovaná uvedla, že žalobkyně nesplňuje jednu ze zákonem stanovených podmínek, jíž je společné soužití s matkou, která na území České republiky pobývá na základě trvalého pobytu. To proto, že společné soužití musí představovat situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije a sdílí s ním společnou domácnost. Jelikož žalobkyně veškerý čas pobývá ve Vietnamské socialistické republice, kde navštěvuje studium na střední škole, nebylo společné soužití s matkou žalobkyně prokázáno. Žalovaná dále souhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně, že zařazení žalobkyně do jazykového kurzu výuky českého jazyka v rozsahu 12 týdnů s datem zahájení od 1. 3. 2016 nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání ve smyslu § 12 až 15 zákona o státní sociální podpoře, tudíž na žalobkyni nelze pohlížet jako na nezaopatřené dítě zabývající se soustavnou přípravou na budoucí povolání. Za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se dle § 12 zákona o státní sociální podpoře se považuje, mimo jiné, pokud jde o studium cizích jazyků, studium v České republice, které je svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v § 12 odst. 1 písm. a) cit. zákona, tj. studium na středních a vysokých školách v České republice a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníky a fyzickými osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve které zahajují toto studium. Jedná se tedy o jednoleté kurzy cizích jazyků, přičemž jazyk český, který hodlá žalobkyně studovat, není ve smyslu zákona o státní sociální podpoře cizím jazykem. Žalovaná uvedla, že žalobkyně nezaopatřenost

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

splňuje studiem na Technologické střední škole polytechnické ve Vietnamské socialistické republice, avšak nesplňuje podmínku společného soužití s matkou, jakožto nositelkou povolení k trvalému pobytu.

7. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že správní orgán I. stupně se dopustil překročení pravomoci, neboť dle jejího názoru zamítnout žádost o trvalý pobyt dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců lze pouze, pokud nejsou splněny podmínky ustanovení § 67 nebo § 68 citovaného zákona. Formulace zákona nepřipouští žádný rozšiřující výklad, kterým by si správní orgán mohl odůvodnit svévolné rozšiřování ustanovení i na nesplnění podmínek dle § 66 odst. 1 písm. d). Poukazuje na znění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který si překročení své pravomoci uvědomuje, neboť sám uvádí, že zákon o pobytu cizinců explicitně nestanoví důvod pro zamítnutí žádosti v nesplnění podmínky dle § 66 odst. 1 písm. d).
9. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí neshledává, na základě čeho žalovaná dochází k závěru, že studium žalobkyně ve Vietnamu jakýmkoli způsobem brání ve sloučení rodiny v České republice. Žalobkyně má v úmyslu studovat i v České republice a je toho názoru, že školní docházka, např. i u malých dětí, které ve Vietnamu chodí na základní školu, brání ve sloučení rodiny. Všem cizincům, pokud by ve Vietnamu chodily do školy nebo do zaměstnání, by zcela nesmyslně byly žádosti o sloučení rodiny zamítány s odůvodněním, že jim v tom brání zaměstnání nebo základní školní docházka. Žalobkyně upozorňuje, že žádosti o společné soužití rodiny jsou pod ochranou Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/83/ES, která neobsahuje úpravu zabráňující cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání.
10. Žalobkyně namítá, že správní orgány obou stupňů nikde neuvádějí, co rozumí podmínkou bezprostřednosti realizace společného soužití pro vydání povolení k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí nenabízí žádný myšlenkový postup, jak vypočítat, kdy soužití je ještě bezprostřední a kdy nikoliv. Z režimu udělování povolení k trvalému pobytu žalobkyně dovozuje, že cizinec ještě po převzetí vstupního víza zůstane minimálně 4 měsíce mimo území České republiky. Tedy existuje období, během kterého dochází k přebírání vstupního víza. Na uvedeném žalobkyně dokumentuje, že podmínka bezprostřednosti realizace společného soužití je relativním pojmem. Žalobkyně se dále dovolává i ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které předpokládá, že držitel povolení k trvalému pobytu může mimo území Evropské unie pobývat i déle než 12 měsíců, je-li důvodem studium.
11. Dle žalobkyně tak žalovaná na žalobkyni klade další podmínku, že soužití s rodičem musí být možné realizovat bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že o žádosti o povolení k trvalému pobytu se rozhoduje ve lhůtě 180 ode dne jejího podání, nemůže žadatel svůj pobyt v České republice načasovat tak, aby vyhověl podmínce bezprostřednosti soužití po vydání povolení k pobytu. Žalobkyně uvádí, že ať

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

již podala žádost před ukončením studia ve Vietnamu či na počátku zákonné lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, může být její žádost vždy zamítnuta z důvodu, že nesplňuje podmínku bezprostřednosti soužití s rodičem nebo podmínku nezaopatřenosti. V této souvislosti poukazuje na formulaci ustanovení § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého nezaopatřeným dítětem je rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině, přičemž Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice. Zákon tedy výslovně předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt v době rozhodnutí stále studují v cizině. K závěru své žaloby žalobkyně poukazuje nejen na Směrnici Rady ES 2003/86/ES, ale i na zprávu Komise Radě a Evropskému parlamentu o používání této směrnice ze dne 8. 10. 2008, kdy podstatou této zprávy je s odkazem na rozsudek ve věci 540/03 (9) sdělení povinnosti, podle které musí členský stát povolit sloučení rodiny některých členů rodiny usilujících o sloučení a nenechává jim v této souvislosti žádnou volnost k projednání.

12. Žalobkyně považuje za absurdní závěr správních orgánů, kdy při výkladu pojmu společné soužití vychází ze situace, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije a sdílí s ním společnou domácnost. Žalobkyně však podává žádost proto, že jak ona, tak její matka žijí v jiné zemi a právě tento stav je důvodem, proč žalobkyně svou žádost podala.
13. Žalobkyně má za to, že žalovaná nesprávným způsobem vykládá a aplikuje ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto navrhuje, aby soud vydal rozsudek, jímž zruší napadené rozhodnutí a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná je toho názoru, že nepochybila, pokud aplikovala ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který dopadá i na podmínky ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a zdůrazňuje, že toto ustanovení ve znění § 66 je uvedeno jako důvod pro zamítnutí žádosti dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) citovaného zákona.
15. Žalovaná podotýká, že ze Směrnice rady 2003/86 ES nevyplývá právo cizinců na udělení pobytu na území České republiky. Tato směrnice stanoví pouze podmínky uplatnění práva na sloučení rodiny, nikoliv povinnost členských států udělovat povolení k pobytu, natož pak povolení k trvalému pobytu. Tato směrnice byla implementována do českého práva prostřednictvím ustanovení § 42 zákona. Ke srovnání učiněnému žalobkyní s odkazem na ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaná uvádí, že toto ustanovení se vztahuje k cizincům, kterým již trvalý pobyt byl udělen, tedy nikoliv na žalobkyni. Dle žalované příslušné správní orgány nepochybily, pokud v řízení dospěly k závěru, že u žalobkyně nebyl prokázán důvod podané žádosti o povolení k trvalému pobytu, kterým je společné soužití s otcem žalobkyně (správně má být s matkou žalobkyně).

V. Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích uplatněných žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Žaloba je důvodná.
18. Důvodnost žaloby soud shledal ve výkladu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, týkajícího se důvodu podané žádosti o pobytové oprávnění, nikoliv v namítaném překročení pravomoci správního orgánu rozhodnout dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tudíž ani nikoliv v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
19. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
20. S ohledem na výslovné znění ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, odkazující nejen na § 67 nebo § 68, ale výslovně rovněž na § 66 zákona o pobytu cizinců, v němž jsou stanoveny podmínky podání žádosti o trvalý pobyt z důvodu společného soužití cizinců na území České republiky, soud považuje za zcela excesivní námitky žalobkyně, že pravomoc správních orgánů dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona na ustanovení § 66 zákona nedopadá. Soud nerozumí tomu, proč žalobkyně tyto námitky uplatňuje, jestliže z tohoto ustanovení pravomoc správních orgánů k zamítnutí takové žádosti zcela zřetelně vyplývá a zvláště, mohla-li si žalobkyně dikci zákona, je-li nadto právně zastoupena, ozřejmit i po té, kdy žalovaná v napadeném rozhodnutí tuto pravomoc k odvolací námitce žalobkyně náležitě vysvětlila.
21. Žalobkyně v podané žalobě také nedůvodně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ze žaloby však vyplývá, že žalobkyně nesouhlasila s myšlenkovým postupem žalované ohledně naplnění podmínek pro povolení k trvalému pobytu, vyvracela posouzení pojmů společného soužití a nezaopatřenosti v jejich prolínání se skutkovými okolnostmi života žalobkyně v zemi jejího původu a v České republice a výslovně napadala výklad ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správními orgány obou stupňů. Svou polemikou se závěry napadeného rozhodnutí tak sama vyvrací, že by napadenému rozhodnutí neporozuměla nebo že by v něm nebyly uvedeny důvody, proti kterým by mohla stavět vlastní oponenturu. Vzhledem k tomu, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zřejmě vyplývá, z jakých důvodů byla žádost žalobkyně zamítnuta (pro nedostatek podmínky společného soužití žalobkyně s matkou na území České republiky) a jaké skutkové a právní úvahy správní orgány k tomuto závěru vedly (pobyt a studium žalobkyně ve Vietnamu), pak napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud tak měl podmínky pro to, aby zákonnost závěrů správních orgánů přezkoumal s následujícím posouzením.
22. Důvodem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je neexistence a neprokázání podmínky společného soužití žalobkyně s její matkou, která pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu.
23. V projednávané věci byly důvody podání žádosti posuzovány podle zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017, platného v době podání žádosti.
24. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platilo, že povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

25. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, že jsou kumulativně splněny tři podmínky:
- žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem,
 - žadatel je dítětem cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a
 - důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem.
26. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že nebylo prokázáno společné soužití žalobkyně s matkou, která pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Správní orgány obou stupňů vycházely ze skutečnosti, že žalobkyně doložila, že je v době podání žádosti nezaopatřeným dítětem, neboť studuje od roku 2015 na Technologické střední škole polytechnické ve městě Hanoji ve Vietnamu a její studium bude probíhat i v budoucnosti. Ze způsobu studia však dovodily, že žalobkyně tak nemůže splňovat podmínku společného soužití s matkou, když společné soužití nastává v situaci, kdy rodič s dítětem na území skutečně žije, resp. s ním sdílí společnou domácnost. V daném případě měly správní orgány první dvě podmínky za splněné. Stěžejní proto bylo posouzení třetí podmínky – společného soužití s matkou.
27. Obdobnou situaci podané žádosti se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 Azs 306/2017-24, v němž vyslovil, že podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle uvedeného ustanovení není, aby společné soužití žadatele, tj. nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného dítěte a jeho rodiče, tj. cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, probíhalo na území České republiky již v době rozhodování Ministerstva vnitra o této žádosti.
28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí posoudila požadavek společného soužití dle cit. zákona tak, že musí jít o situaci, kdy rodič s dítětem na území České republiky skutečně žije a sdílí s ním společnou domácnost, tedy o faktické, existující společné soužití, které v dané věci není naplněno tím, že žalobkyně studuje střední školu v zemi svého původu. V souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu však nelze aprobovat závěr, že tím, že žalobkyně studuje v zemi svého původu a studium dosud neukončila, nebyl prokázán důvod žádosti. Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkázal na § 69 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení Nejvyšší správní soud dovodil, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. V souzené věci se pozornost správních orgánů při posuzování třetí podmínky měla soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem na území ČR je opodstatněným záměrem žalobkyně, k čemuž mohlo sloužit i vyjádření žalobkyně o možnosti studovat na území České republiky, tedy k účelu pobytu, bez ohledu na povahu studia, která byla relevantní ve vztahu k podmínce nezaopatřenosti. Žalobkyně v řízení dokládala potvrzení o zařazení do jazykového kurzu výuky českého jazyka, což svědčí o záměru žalobkyně si pro účely pobytu na území České republiky osvojit český jazyk. Žalobkyně dále doložila doklad o jejím možném studiu na Střední odborné škole cestovního ruchu s.r.o. v Pardubicích s příslibem přijetí do prvního ročníku denního studia od 1. 9. 2016, pakliže doloží pobytové oprávnění. Uvedené svědčí o tom, že žalobkyně nejen tvrdí důvod společného soužití s matkou na území České republiky, ale tento důvod i potvrzuje zájmem o studium jazyka a o nabytí středoškolského vzdělání, k čemu je nezbytné, aby na území České republiky pobývala. Uvedeným tedy žalobkyně dokládala důvod podání žádosti, z něhož bylo možné usuzovat na záměr společného soužití s matkou na území České republiky. Samotná skutečnost, že žalobkyně v době podání žádosti studovala mimo území České republiky tak nepředstavuje překážku vylučující její budoucí soužití s matkou. Pokud na základě žalobkyní předložených potvrzení o studiu ve Vietnamu i možnosti studia na území České republiky vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o opodstatněnosti žádosti, bylo na místě žalobkyni upozornit na tyto pochybnosti a vést ji k vyjádření, jak hodlá, v případě trvalého pobytu na území České republiky studium ve Vietnamu absolvovat nebo jej ukončit, a to tak, aby o její žádosti byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

VI. Závěr

29. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném výkladu ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a v jeho důsledku v neúplném posouzení důvodu a opodstatněnosti žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu. Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
30. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč a náklady právního zastoupení. Ty tvoří odměna zástupci žalobce za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) po 3.100,- Kč a 2x paušál 300,- Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 13 600 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 11 228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. července 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.